

D ů v o d y:

Stížnost dovozuje — uplatňujíc zmateční důvod § 281 čís. 10 tr. ř. —, že na základě skutečností v rozhodovacích důvodech uvedených nemůže se jednat o zločin, nýbrž jen o přestupek § 474 (správně patrně 464) tr. zák., poněvadž stěžovatelka dala si darovati jen 3 zástěry, 2 šátky a jednu bluzu, kteréžto předměty byly úplně nepotřebné a neměly ceny, kvalifikující krádež na zločin; dále, že nalézacím soudem bylo nesprávně použito § 186 b) tr. zák., poněvadž se nemůže jednat o věci »vícekráte« ukryté nebo na se převedené. Než stížnost je na omylu. Nehledě ani k tomu, že pro posouzení, je-li podílnictví na krádeži zločinem nebo přestupkem, jest s hlediska § 186 a) tr. zák. cena věcí, které podílník ukryl, na sebe převedl nebo kterým opatřil odbyť, zcela lhostejna a rozhoduje s hlediska tohoto ustanovení pouhé vědomí pachatelovo, že krádež, z níž věci pocházejí, byla spáchána způsobem zločinným, — kteréžto vědomí je nalézacím soudem zjištěno — přehlíží stížnost, že nalézací soud nezjišťuje dále, že stěžovatelka opatřila jiným ukradeným věcem odbyť a že hodnotě těchto věcí odpovídala kupní cena 400 K, spoluobžalovanou Josefou P-ovou zaplacená. Ustanovení § 186 b) tr. zák. pak mluví ovšem o »vícekráte ukrývaných věcech«, ale zákon míní těmito slovy zřejmě totéž, co by byl přesněji vyjádřil slovy: »třeba vícekráte ukrývaných... věcí«; vždyť není důvodu, pro který by zásada, vyslovená v § 186 b) tr. zák. — totiž, že zločinnost podílnictví zakládá výše ceny předmětů podílnické činnosti — neplatila také tehdy, když tento důvod zločinnosti je zjednán jediným činem podílníkovým, to tím méně, že tento výklad § 186 b) tr. zák. je v souhlasu se zásadou § 173 tr. zák., dle níž pro vypočtení výše ceny, rozhodující o zločinnosti krádeže a jiných trestných činů na cizím majetku (dvorní dekrety ze dne 20. března 1812 č. 981 a ze dne 4. května 1816, čís. 1244 Sb. zák. soud.), je lhostejno, podává-li se obnos nebo cena z jednoho nebo z více trestných činů téhož druhu.

Čís. 739.

Zločin krádeže dle § 175 I b) tr. zák.

Není třeba, by krádež věci jmenované v § 85 lit. c) tr. zák. měla bezprostředně v zápětí nebezpečí pro provoz železniční, stačí, mohlo-li nebezpečí takové po případě vzejíti.

(Rozh. ze dne 18. února 1922, Kr II 575/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku expositury krajského soudu novojičínského v Mor. Ostravě ze dne 21. června 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 175 I b) tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost dovolává se zmatečních důvodů č. 9 lit. a), č. 10 § 281 tr. ř., správně pouze důvodu posléze uvedeného, a dovozuje, že, jak plyne z poslední věty § 85 tr. zák. »nebo když vůbec spácháno za okolností zvláště nebezpečných« — krádež věcí, v § 85 lit. c) tr. zák.

imenovaných je zločinnou jen tehdy, byla-li spojena s nebezpečím pro zařízení k železničním patřící nebo pro dopravní prostředky, nebo jednalo se o předměty, jejichž odejmutím se používání dotýčeného dopravního prostředku zcela nebo částečně znemožňuje; tomu však v této věci tak nebylo; krádeží oleje z lokomotivy může prý pro případ nastatí nebezpečí pro provoz lokomotivy, je-li tato v době krádeže ve službě; konec, z níž stěžovatel olej vzal, stála však na lokomotivě, která nebyla v provozu, nýbrž stála po jízdě v topírně, jakékoliv nebezpečí bylo prý dle výpovědi svědka Q-a vyloučeno; zvláštních okolností, v § 175 I b), 85 lit. c) tr. zák. vytčených, tu prý tedy nebylo. Stížnost jest na omylu. Ovšem lze v odcizení předmětu v § 85 c) tr. zák. vytčeného, bez ohledu na hodnotu jeho spatřovati zločin jen tehdy, je-li tento předmět v jakési souvislosti s bezpečností provozu, takže odejmutí jeho může mít nepříznivý účinek na bezpečnost tohoto provozu, neboť v této souvislosti jeví se vlastnost věci, která dle záhlaví a úvodních slov § 175 tr. zák. činí krádež zločinem; není však třeba, aby nebezpečí pro provoz odnětím věci skutečně nastalo nebo bezprostředně nastatí mohlo; naopak zmíněná vlastnost není tu jen tehdy, lze-li možnost zmíněného účinku dle daných poměrů naprosto vyloučiti. Stroj, o který se jedná, stál ovšem po jízdě v topírně, měl se však dle zjištění nalézacího soudu po nějaké době zase vydati na cestu. Z toho, že dle výpovědi svědka inženýra Q-a — jak rozsudek uvádí — každá lokomotiva má 10 až 15 kg oleje, který se doplňuje, když se lokomotiva vrátí z cesty, plyne, že tohoto množství oleje je zapotřebí k řádnému, bezpečný provoz zaručujícímu výstroji lokomotivy, takže zmenšení tohoto množství může mít po případě účinek bezpečnost provozu ohrožující. Tomuto závěru nebrání udání svědka Q-a, že úbytek 1½ kg oleje — tolik stěžovatel odcizil — neměl v zápětí nebezpečí pro provoz; úsudek svědkův předpokládá patrně, že se olej před opětnou vyjíždkou doplní nebo že se při nastávající jízdě nic zvláštního nepříhoda; předpoklad může však selhat, neboť se může státi, že se zásoba oleje po případě nedbalosti zřízence neb z jiných příčin při rychlé výpravě lokomotivy, k níž z různých nahodilých příčin může dojíti, nedoplní nebo že při nastávající jízdě nepředvídaná příhoda vyžádá k udržení lokomotivy ve stavu způsobilém k provozu většího množství oleje. Krádež oleje mohla tedy, i když neměla bezprostředně v zápětí nebezpečí pro provoz železniční, nebezpečí takové po případě způsobití a nedá se souvislost odcizeného množství oleje s bezpečností železničního provozu za daných okolností vyloučiti. Nelze tedy shledati právně mylným, spatřil-li nalézací soud v oleji, nacházejícím se v konvi na lokomotivě, stojící po jízdě až do nové vyjíždky v topírně, věc v § 85 c) tr. zák. jmenovanou. Po subjektivní stránce skutková podstata §§ 171, 175 I b) tr. zák. ve směru, stížností dotčeném, nevyhledává než vědomí pachatelovo, že odejmutý předmět patří k věcem, v § 85 c) tr. zák. uvedeným; toto vědomí zjišťuje nalézací soud v rozsudečném výroku slovy »je vinen, že odňal . . . věc k provozování železniční dopravy sloužící«; podrobného odůvodnění tohoto zjištění nebylo třeba, neboť šlo o obžalovaného, který jako topič lokomotivy je ve věcech, provozu drah se týkajících, zkušeným, a stěžovatel za hlavního přelíčení neuvedl ničeho, čím by bral v pochybnost, že šlo o olej, určený již k provozování jízdy železniční.